

Prelatovo pismo (julij 2009)

V pismu, s katerim se ta mesec obrača na vernike Dela, msgr. Javier Echevarría spodbuja k hvaležnosti za dar vsakega duhovnika, kajti “duhovništvo je ljubezen Jezusovega srca”.

18. Jul. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ker je bil šele pred kratkim praznik svetega Jožefmarija, se moje srce in moje misli obračajo k našemu Očetu,

in želim se vedno znova, pogosto in še bolj zatekati k njegovemu posredovanju. Ko premišljujemo o njegovem duhovniškem liku, o njegovem popolnoma velikodušnem odgovoru na to, kar mu je Gospod pokazal 2. oktobra leta 1928, ponovno odkrijemo neizmerno učinkovitost svetega duhovnika. Kolikokrat nam je razlagal, da se duhovniki ne zveličajo sami: vedno jih spremlja velika množica duš! Zato je potrebno, da kristjani neutrudno molimo za svetost božjih služabnikov, da bi se v polnosti dajali v službi, ki so jo prejeli, ter da bi zvesti svojemu poklicu odprli pot v nebesa neskončni množici ljudi.

Ta premišljevanja mi vztrajno prihajajo na misel v teh prvih tednih *leta duhovništva*, ki ga je papež razglasil 19. junija, na slovesni praznik svetega Jezusovega srca. Papež je v svoji pridigi dejal, da **če je resnica, da je Jezusovo povabilo,**

naj ostanemo v njegovi ljubezni (prim. Jn 15, 9), namenjeno vsakemu krščenemu (...), to povabilo za nas duhovnike odmeva še močnejše; še posebno to popoldne, ki je slovesen začetek leta duhovnikov, ki sem ga razglasil ob sto petdeseti obletnici smrti svetega Arškega župnika [1].

Sveti Janez Marija Vianney je zavetnik in vzor božjim služabnikom zaradi svoje neizmerne ljubezni do Boga in svoje goreče prizadevnosti za odrešenje ljudi. Bil sem priča naklonjenosti, katero mu je izkazal naš Oče, ko ga je ob neki priložnosti šel počastiti v Ars, da bi mu priporočil svetost duhovnikov ter odnose Opus Dei s škofi. Za prav to ga v sledečih mesecih prosimo mi vsi.

Katekizem katoliške Cerkve povzema izraz svetega arškega župnika, ki ga je Benedikt XVI. citiral te dni:

“Duhovništvo je ljubezen Jezusovega srca [2].” Kako velika resnica je zajeta v teh besedah! In papež vzklikne: **Kako se ne bi z ganjenostjo spominjali, da je poslal dar naše duhovniške službe neposredno iz tega Srca? Kako naj pozabimo, da smo bili mi, duhovniki, posvečeni zato, da bi ponižno in pooblaščno služili skupnemu duhovništvu vernikov? Naše poslanstvo je nepogrešljivo za Cerkev in za svet, ki zahteva polno zvestobo Kristusu in neprenehno enost z Njim [3].**

Klic k duhovništvu je zelo poseben Božji dar človeštvu, da bi sadovi odrešenja lahko prišli k ljudem ob vsakem času in v vsakem kraju. Naš Oče, kakor je logično, je to neizmerno cenil. Izraz *Jožefmarija, duhovnik* je na njegovih ustnicah in na njegovem peresu dobil poseben ton.

Duhovništvo je nekaj največjega na svetu, je pravil. Dovolj nam je, da

zgolj pomislimo na to, kaj pomeni čudež, da Jezus vsak dan prihaja na zemljo. Naša nebeška Mati – kako zelo jo moramo ljubiti, bolj kot njo samo še Boga! – je samo enkrat omogočila, da je Jezus prišel na zemljo: fiat mihi secundum verbum tuum!(Lk 1, 38) [4].

Naš ustanovitelj je hkrati, kar je očitno – tudi zaradi specifičnega poslanstva Opus Dei –, neizmerno cenil krščansko poklicanost vernih laikov; Gospod ga ni zaman izbral, da bi na svetu odprl stezo Dela, *poti posvečevanja v poklicnem delu in izpolnjevanju običajnih kristjanovih dolžnosti* [5]. Že v tridesetih letih prejšnjega stoletja, ko se je komajda kdaj omenjala univerzalna poklicanost k svetosti in k apostolatu – to je bilo nekaj precej neznanega –, je sveti Jožefmarija ljudem, ki so se približali njegovemu duhovniškemu delovanju, pokazal dostojanstvo

krščanske poklicanosti in jim pomagal odkriti duhovno bogastvo, vsebovano v krstu; med drugim, da so vsi kristjani, moški in ženske, deležni edinstvenega Kristusovega duhovništva, da imajo vsi *duhovniško dušo* in da si morajo zato z vsemi svojimi močmi – prav tako kot duhovniki – prizadevati za svetost in povečevati v svojih srcih gorečnost po odrešitvi duš.

To je bil njegov nenehni napev, z vedno novimi toni zaljubljene duše, do konca njegovega življenja. Na dan njegovega prehoda v nebesa je na srečanju s svojimi hčerami ponovno potrdil: ***Ve imate duhovniško dušo, to vam pravim vsakokrat, ko pridem sem. Vaši neposvečeni bratje in sestre imajo prav tako duhovniško dušo. Zmorete in morate pomagati s to duhovniško dušo, ter z Gospodovo milostjo in službenim duhovništvom v nas,***

duhovnikih Dela, bomo izvrševali učinkovito delo[6].

V njegovih spisih ter v njegovih srečanjih z verniki v najrazličnejših krajih je sveti Jožefmarija pojasnjeval ta nauk s konkretnimi primeri, ki so vzpodbujali k delovanju v skupnem duhovništvu. Na primer, ko je odgovarjal na neko vprašanje, ki so mu ga zastavili o tej temi, je leta 1970 pojasnil: ***Vsi smo deležni Kristusovega duhovništva. In ne učim vas ničesar novega, ker to isto piše sveti Peter (prim. Pt 2,9). Vsi imate kraljevo duhovništvo. Jaz, ker sem duhovnik, imam poleg tega službeno duhovništvo. In to kraljevsko duhovništvo iz nas naredi sveto ljudstvo, izbrano ljudstvo, božje ljudstvo. Ali ugotavljaš, da je tako? Če ti pripadaš božjemu ljudstvu, ki ga je izbral On, moraš biti branilec božjih pravic in pravic človeškega***

bitja. Z vsemi boš dober; ko boš delal, kar ti ne bo prav nič drago, boš to naredil zaradi ljubezni, zaradi ljubezni do Jezusa Kristusa, ker je takšna njegova volja. To boš naredil tudi zato, ker boš mislil na vse človeštvo. Tu imaš nekaj posledic tistega kraljevskega duhovništva, o katerem je govoril sveti Peter[7].

Drugi vatikanski koncil, ko obravnava odnose med službenim duhovništvom in skupnim duhovništvom vernikov, potrjuje: "Čeprav različni po svojem bistvu in ne le po stopnji, se urejajo drug po drugem, saj so oboji na svoj način deležni edinega Kristusovega duhovništva. Službeno duhovništvo zaradi svete oblasti, ki jo uživa, oblikuje in vodi duhovniško ljudstvo, pripravlja evharistično žrtev v Kristusovi osebi in jo daruje v imenu vsega božjega ljudstva. Verniki za razliko po svojem kraljevskem

duhovništvu pristopajo k daru evharistije in ga izvršujejo v sprejemanju zakramentov, v molitvi in zahvali, preko pričevanja s svetim življenjem, v odpovedi sebi in v dejavni ljubezni [8].”

Tisto, kar je duhovnikom lastno in specifično, je služenje vernikom z njihovo službo, tako da omogočijo in olajšajo izvrševanje skupnega duhovništva, prejetega pri krstu. Od tu potreba, da Kristusovi služabniki odgovorimo z vsemi svojimi močmi na tako velik dar, ki smo ga prejeli. V tem okviru je zasnovano duhovniško leto, ki se je pravkar začelo.

Da bi klic k svetosti in k apostolatu prodril globoko v življenje vernih laikov in da ne bi ostalo zgolj pri besedah, je duhovnikovo delo nepogrešljivo. Samo on je učitelj, ki s sveto avtoriteto oznanja božjo besedo. Samo duhovnik lahko podeli božje odpuščanje v zakramentu

pokore in vodi duše kot dobri pastir po poteh večnega življenja. Samo duhovnik je prejel moč, da pri sveti maši posveti Kristusovo telo in kri, ko izvršuje svojo službo, tako da vsi lahko vstopijo v osebni in neposreden stik z velikonočno skrivnostjo ter prejmejo sveto obhajilo, nujno potrebno hrano dušam na nadnaravnem potovanju.

To so razlogi, ki bi nas morali spodbuditi k molitvi za zvesto služenje duhovnikov. Pravijo, da imajo duhovniki takšno ljudstvo, kakršnega si zaslužijo, in da imajo verniki takšne duhovnike, kakršne si zaslužijo. Torej moramo v resničnem občestvu svetih povzdigniti našo vsakodnevno molitev za duhovnike in za ljudi. Z našim vsakodnevnim bojem za osebno svetost moramo prositi Gospoda, kar ponavljajo v Latinski Ameriki: *Gospod, daj nam svetih duhovnikov!* Taka molitev bo zmeraj prava in vedno aktualna in

vemo, da bo to dobro za vse, če bomo vsi od nebes izprosili svetost duhovnikov. Ta vsakodnevna odgovornost je stvar vseh nas. Ali molimo tako, vsak dan? Ali vabimo še druge, da se pridružijo tej prošnji?

S kakšno ljubeznijo se je naš Oče lotil te naloge! Da bi vzpodbudil tiste, ki so ga poslušali, so bile njegove besede prepričljive ter so hkrati izražale nujnost, in vedno ga je vodila vera v občestvo svetih. ***Ne poznam slabih duhovnikov, je rekel. Vem, da obstajajo nekateri, ki so šibki, slabotni, morda strahopetni. Toda slabi – ne!*** [9]. In ob neki drugi priložnosti: ***Ali ni tako morda zaradi tega, ker jim ne pomagate dovolj? Ali molite za duhovnike? Ali znate ravnati, kakor so ravnali dobri Noetovi sinovi? (...). Imejte vsaj malo sočutja, ljubezni do bližnjega. Ne obrekujte. Odpuščajte, opravičujte, molite***[10].

Hčere in sinovi moji, dvignimo v nebo naše molitve, polne zaupanja in optimizma, za Cerkev, za svetost duhovnikov in božjega ljudstva. Prosímo, da bi se v vseh narodih povečalo število ljudi, ki iščejo Kristusa, ki se obračajo h Kristusu, ki se zaljubijo v Kristusa. Tisto Gospodovo prigovarjanje *žetev je velika, delavcev pa malo. Prosite torej Gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev* [11], je vedno aktualno. To je nenehno poudarjal naš Oče. V neki meditaciji iz leta 1964 se je izrazil na sledeč način: ***Ko pomislimo, otroci moji, na lakoto po resnici, ki obstaja v svetu; na plemenitost mnogih src, ki nimajo luči; na mojo in vašo šibkost in na šibkost mnogih, ki imamo razloge, da smo oslepljeni od Kristusove luči; ko čutimo potrebo, da sejemo Kristusovo blagovest, da bi se lahko izvedla ta žetev življenja, ta košnja cvetja, se spomnimo – to smo velikokrat premišljevali – na***

Kristusa, ko je lačen hodil po palestinskih poteh (...).

V tistem času je šel Jezus v soboto skozi žitna polja. Njegovi učenci so postali lačni. Začeli so smukati klasje in jesti zrnje (Mt 12, 1). *Tudi oni, kakor sedaj mi, so verjetno mislili na nujnost tega, da širijo blagovest, medtem ko so hodili po žitnem polju ter med dlanmi meli polno klasje in lačni jedli zrnje. Messis quidem multa. Žetev, množica ljudi, ki so živeli takrat, in tistih, ki so prišli kasneje, je bila velika. Messis quidem multa, operarii autem pauci (Mt 9, 37): žetev je velika, toda delavcev je malo. Ali vam ne govorim ravno tega tolikokrat na tisoč različnih načinov? (...) Treba se je obrniti na Gospoda: rogate ergo Dominum messis ut mittat operarios in messem suam (Mt 9, 38); prosite torej gospoda žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev [12].*

Moje hčere in sinovi, *caritas Christi urget nos* [13], Kristusova ljubezen nas priganja. Kakor pri svetem Jožefmariju, morajo ta razmišljanja svetega Pavla priti zelo globoko v nas. Vsemogočni Bog, vir vseh milosti, je zavzet za vsakogar izmed nas. Odgovorimo na tako veliko milost z zaljubljenostjo, ki bo rasla dan za dnem, prepričani, da je njegov klic vedno nov, najboljši, in treba je odgovoriti z iskrenostjo in stalnostjo, z željo, da v svojem življenju uresničimo besede iz Svetega pisma: *Ecce ego, quia vocasti me* [14], tukaj sem, ker si me klical. Biti kristjani, biti božji otroci, s poznavanjem teh milosti in resnic, vključuje zahtevnost velikodušnosti brez meja. Da, vse moramo navdušiti, da bodo živel, kar piše naš Oče v Poti: **Pojdite z nami po sledih ljubezni** [15].

Po drugi strani pa Bog potrebuje mnoge in svete duhovnike, da bi bilo

veliko družinskih očetov in mater, mladih in starejših oseb, ljudi iz vseh razmer, ki bodo resno vzeli klic k svetosti in k apostolatu, ki so ga prejeli pri krstu. Papež je pojasnil: **“Prositi torej Gospoda žetve”** pomeni tudi: ne moremo **“proizvajati”** poklicev, priti morajo od Boga. Ne moremo rekrutirati ljudi, kakor se morda dogaja v drugih poklicih, preko dobro premišljene propagande, če tako rečemo, preko primernih strategij. Klic, ki prihaja iz Božjega srca, mora vedno najti stezo, ki pelje k človeškemu srcu. Prav zato, da bi prišel v človeška srca, je potrebno tudi naše sodelovanje. Seveda, prositi za to Gospoda žetve pomeni predvsem moliti za ta namen, pretresti njegovo srce in mu reči: **“Naredi to, prosim. Prebudi ljudi. Prižgi v njih navdušenje in veselje do Evangelija. Naredi, da bodo razumeli, da je to bolj dragocen zaklad kot katerikoli drug, in da**

ga, kdor ga odkrije, mora posredovati drugim [16].”

Tolikokrat sem videl, kako je našega Očeta použivala gorečnost po dušah: vse, karkoli je naredil, se mu je zdelo malo, in hotel je še več, da ne bi ničesar ukradel božji slavi in služenju ljudem. Ali se obnašamo tako? Ali ljubimo Boga vsak dan z novo ljubeznijo? Ali z našim vedênjem pokažemo, kako ljubiti Boga?

Ta mesec bom šel v Nemčijo, Portoriko in Mehiko. Spremljajte me pri molitvi pri Guadalupski Materi božji, tesno združeni z mojimi nameni, tako kot smo vsi storili, ko je naš sveti ustanovitelj leta 1970 potoval v Mehiko.

7. julija se spominjamo tistega vzklika “Tukaj sem”, ki ga je izrekel don Alvaro, in ga vsakodnevno obnavljal. Zatecimo se k njegovemu

posredovanju, da nam izprosi
nezlomljivo zvestobo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. julij 2009.

[1] Benedikt XVI., Homilija ob
razglasitvi leta duhovnikov,
19.6.2009.

[2] Prim. *Katekizem Katoliške Cerkve*,
št. 1589.

[3] Benedikt XVI., Homilija ob
razglasitvi leta duhovništva,
19.6.2009.

[4] Sveti Jožefmarija, Pismo 8.8.1956,
št. 17.

[5] Molitev k svetemu Jožefmariju.

[6] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 26.6.1975.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 21.6.1970.

[8] II. Vatikanski koncil, dogm. konst. *Lumen gentium*, št. 10.

[9] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 19.11.1972.

[10] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 29.10.1972.

[11] *Mt* 9, 37–38.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski z meditacije, 26.3.1964.

[13] 2 *Kor* 5, 14.

[14] 1 *Sam* 3, 6.

[15] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 790.

[16] Benedikt XVI., Govor v Freisingu, 14.9.2006.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-julij-2009/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-julij-2009/) (8. Avg. 2025)